

det have Kendskab dertil, thi, dersom det ikke har den, saa frastriver det sig selv en stor Deel af det, som vi skulle udrette, af det, hvorfor vi ere her. Det er ganske aabenbart, at man sagtens kan sige, at Thinget ikke har politisk Kundskab, ja, en Minister har jo sagt her, at Thinget ikke har Forstand paa et Budget, men Thinget skal alligevel have Forstand derpaa, og vi maae gaae ud fra den Forudsætning, at vi have det, thi ellers maae vi reent lade være at tale om saadanne Sager.

Niemroth: Jeg skal søge at føre Discussionen tilbage til dens Udgangspunkt. Vi ere komne ind paa en Række Betragtninger, som jeg troer høre hjemme under Actions-spørgsmaalet, men ikke under dette Bevillings-spørgsmaal. Dette Bevillings-spørgsmaal vil nemlig aldrig kunne være den endelige Decision i Erstatnings-spørgsmaalet. Jeg antager, ligesom vistnok Majoriteten i Thinget, at det bliver Thinget, der maa afgjøre, om der skal være et Erstatningsansvar eller ikke; det maa være et Decisionsspørgsmaal, men jeg troer ikke, det bliver afgjort ved denne Bevilling. I såd det skulde afgjøres ved denne Bevilling, saa maatte Rigsdagen sidde her som en Undersøgelsescommission og veie alle de Spørgsmaal, der maatte kunne komme i Betragtning med Hensyn til Nødvendigheden af Rustningerne, men ved alle de Hypoteser, der blive opstillede, baade paa den ene og paa den anden Side, saae vi ikke og kunne vi ikke faae Spørgsmaalet her tilstrækkeligt drøftet. Det er høist sandsynligt, at Rigsrettens Medlemmer, naar Spørgsmaalet engang kommer for dem, ikke ville kunne undgaae at modtage Oplysninger og Bevisligheder baade fra den ene og fra den anden Side, og at de da, skøndt de maae erkjende, at de ikke kunne være Dommere angaaende Nødvendigheden af Rustninger, dog paa Grund af de modtagne Oplysninger kunde finde Sagen af den Bestaaffenhed, at den maa gaae tilbage til Rigsdagens endelige Decision. Denne Bevilling kan ikke være den endelige Decision, da den gives efter Oplysninger, der umulig kunne ansees for fuldstændige, idet vi vide, der er Oplysninger, som vi slet ikke have. Jeg troer derfor, at Rigs-

dagen her bør indskrænke sig til at sige: vi have endnu ikke tilstrækkelige Oplysninger, der vise Nødvendigheden af Rustningerne, og derfor maae vi for Diebliffet nægte Bevillingen; men deraf følger endnu ikke, at vi skulle anlægge Sag med Hensyn til alle disse Summer. Det er et andet Spørgsmaal, der skal afgjøres under en anden Sag. Det var til dette Punkt, jeg vilde føre Discussionen tilbage, thi naar vi paa begge Sider blive ved at opstille Hypoteser, saa seer jeg virkelig ikke, naar Sagen skal blive sluttet. Naar vi komme til Actions-Sagen, saa ville vi finde, at der foreligge andre vigtige Spørgsmaal end alene Erstatnings-spørgsmaalet, og deriblandt et Par, som vistnok, uagtet det, den sidste ærede Taler sagde, ere ligesaa vigtige som Erstatnings-spørgsmaalet. Jeg vil ingenlunde have, at dette sidste skal falde bort, men jeg anseer 2 Spørgsmaal for vigtigere end det, nemlig om Regjeringen skal kunne bruge Penge, der ligesom ere blevne nægtede af Rigsdagen, og om den, hvor vigtige end de politiske Grunde kunne være, skal kunne afholde Udgifter uden at spørge Rigsdagen, og det er 2 Spørgsmaal, der ville komme til Afgjørelse under Actions-sagen. Det er jo nemlig klart, at da vi stedse maae have Tillægsbevillinger, saa vilde vor Bevillingsmyndighed aldeles Intet have at betyde, naar Regjeringen i ethvert vigtigt Spørgsmaal kunde sige: ja, det er et Spørgsmaal, som vi ikke kunne meddele Rigsdagen Noget om; derfor have vi selv maattet tage Pengene — saa var at constitutionel Regjering en Umulighed, idetmindste i et lille Land, og det er dette Spørgsmaal, vi maae have afgjort, naar vi komme til den anden Sag. Men nu komme vi ikke til Andet end til vidtløftige Betragtninger paa den ene og paa den anden Side, som ikke føre til noget Resultat. Lad os derfor holde os til den Sag, vi have for, nemlig Pengebevillingen. De, der ikke synes, der er tilstrækkelig Grund for Rustningernes Nødvendighed, kunne ikke bevilge Udgifterne dertil; men jeg synes, Ingen kan antage, at der er kommet fuldstændige Oplysninger tilstede, og vi maae altsaa her indskrænke os til at nægte Pengene og lade det staae hen, om Sagen vil komme tilbage til os til en yderligere Decision eller ikke.